

[Kai Moltke.]

de, som har mindst adgang til lønglidning og alt det andet, er dem, som rammes hårdest af ledighedsperioder, og som ikke kan følge med i de almindelige forhøjelser af lønningerne, som man er vidne til på adskillige arbejdspladser. Det ville vist være klogt at sige her, at dem, som man særlig bør henvende opmærksomheden på, når lønkrav rejses og de faglige organisationer går til mæglingmøder og fremsætter krav, må være disse pariaer, hvem prisstigninger, højere skat og alt det øvrige rammer hårdest, netop denne i forvejen dårligt stillede gruppe. Jeg tror ikke, man alle vegne skal rationere og sige, at disse lavtlønsarbejdere skal nøjes med 1 krone. Jeg tror, man skal have en sund differentiering af lønkravene, sådan som det ligger i øjeblikket.

Nu er det stillet så skarpt op her på den ene side med krav om noget, som koster penge med hensyn til understøttelser, med hensyn til større børnetilskud og de andre ting, som vi på venstre fløj vel alle sammen er enige om her i salen. Og så spørger man virkelig fra regeringspartiernes side: ja men hvor vil man tage pengene fra? Jeg kan da godt nævne et sted, når begrebet formueskat blev draget frem. I de sidste 4 år har vi haft en stigning i jordværdien på fra 41 milliarder kr. til godt 67 milliarder kr., og hvis man tager ejendomsværdien, d.v.s. bygningerne, med, har vi haft en stigning fra 150 milliarder kr. til 243 milliarder kr. En sådan formuestigning i en 4-årig periode skal man da vist ikke kimse ad.

Hvis regeringen er bange for, at den ikke kan finde nye indtægtskilder, så kunne man jo ikke alene tænke på bankerne og den stigende rentemarginal, som er blevet fremdraget under debatten, men også henvise til, at man inden for forsikringsvæsenet har nået den tilstand, at store dele af forsikringerne er lovpligtige, at de altså skaffer forsikringsselskaberne en af samfund og stat fremkaldt indtægt. Det ville være passende at begynde her. Det kundemarked, som staten her har skaffet dem ved lovgivning, bør rettelig administreres også af staten. Hvis man nemlig ser på forsikringsselskaberne som finansieringsfaktor, er der ikke mindste tvivl om, at her ligger mange gode penge, megen mulighed for dirigeret af hundreder af millioner, som man udmærket

godt kunne inddrage i tilfælde af, at man ikke kan finde nye kilder til beskatning.

Jeg er selvfølgelig enig med hr. Anker Jørgensen når han siger, at vi har kapitalvindingskatten — den er ganske overordentlig aktuel — at vi bør have en stærk forøgelse af formueskatten og alt det andet. Nu forstår jeg på hele oplægget, at ganske vist bliver der fremsat dagsordensforslag i dag, men meningen er vel, at man ikke her i salen gennem afstemning skal ordne det hele, men at socialdemokratiet og SF ønsker en forhandling med regeringspartierne om detaljerne i den økonomiske politik. Derfor ville det være rart at få at vide i kroner og øre, hvad det er for forslag man stiller fra socialdemokratiets side, så at folketingsmedlemmerne og i øvrigt befolkningen landet over og på arbejdspladserne får at vide, hvad der er de konkrete, kontante krav, som bliver rejst, før det hele drukner i et eller andet udvalg.

Jeg tror som sagt ikke, at det er nogen tilfældighed, at vi er gået ind i en situation med uro. Det er inflationsperioden, de dermed forbundne problemer og den voksende kapitalmagt — hvor kapitalmagts indflydelse burde begrænses — som er hovedkilden til den uro, vi har på arbejdspladserne. Men jeg vil ærlig talt have den største sympati for dem, som kræver en rimelig pris for deres produktive arbejde, medens jeg vil være lige så fordømmende og afvisende over for, at uproduktive elementer gennem spekulation, gennem det at sidde inde med fast ejendom og produktionsmidler sætter formuen til vejrs.

Endnu en lille ting, når vi har talt så meget om huslejepolitik og lejer. Hvis vi ser på tallene for formuestigningen, må man sige, at en del af dette beløb jo inddrages i form af stigende amtstue- og kommunale skatter; det vil sige, det går ind i det offentliges eje. Men der er dog noget, som, når man snakker alvorligt om disse ting, ikke skal forglemmes, nemlig at hver eneste øre af en sådan øget beskatning i udlejningsejendomme ikke udredes af den, hvis formue øges, men af de lejere, som i forvejen trues af ny lejestigning.

Hvis man kan få afklaret nogle af disse præmisser, få konkretiseret hr. Anker Jørgensens aktionsprogram, som bør indføres i fagbevægelsens fremtidige virksomhed, og